

LBRIS

We know
books

ANNA IAKOV

Când cerul ne zâmbeste

*Istorieare neobișnuite despre
Maica Domnului*

Volumul 3

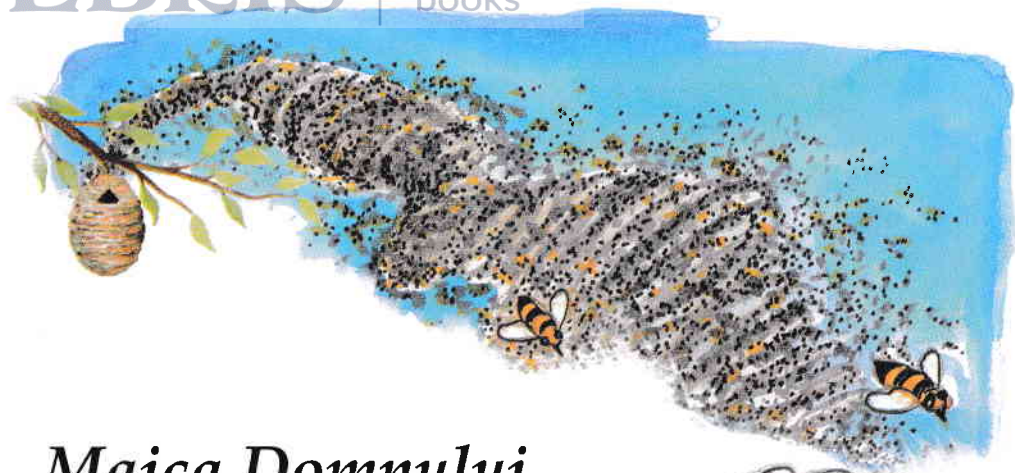
editura
Σοφία

București

Cuprins

Maica Domnului „Albina cea pedepsitoare”	5
Maica Domnului „Vinul-dulce-parfumat”	11
Maica Domnului „Castelana”	16
Maica Domnului „a piraților”	21
Maica Domnului „Stăpâna vânturilor”	25
Maica Domnului „Dătătoarea graiului”	28
Maica Domnului „Altărița”	32
„Preasfânta crabilor”	38
„Preasfânta lăptucilor”	45
„Preasfânta șerpișorilor”	47
„Preasfânta ursului”	49
Maica Domnului „Sirena”	52

Maica Domnului „Albina cea pedepsitoare”

Nu era prima oară când Barbarossa, vestitul pirat cu barbă roșie, spaima mărilor și temutul corsar de pe Coasta Berberă a Africii, ajungea cu flota sa în insula Kýthira. Ori de câte ori corăbiile lui apăreau la orizont, oamenii știau că asupra insulei se vor abate groaza, jaful și moartea. Când străjerii insulei zăreau la orizont corăbii apropiindu-se și recunoșteau, după dimensiunea lor, că erau vase de pirăți, aprindeau focuri pe culmi, în locuri anume stabilite, pentru a face grabnic cunoscută primejdia ce se apropia de insulă.

De îndată ce locuitorii zăreau fumul ridicându-se de pe înălțimi, înțelegeau că străjerii trimiteau semnale de alarmă – semn că pirății dădeau din nou târcoale.

Până atunci, liniștea serilor fusese tulburată numai de glasurile copiilor ce se jucau pe ulițele înguste și de cântecele fetelor care se întorceau de la izvor cu urcioarele pline. Deodată însă, întreaga insulă începu să vuiască sub dan-

gătul neconținut al clopotelor, care vesteau primejdia și îi avertizau pe toți locuitorii din capitala insulei.

Imediat, crainicii au preluat vestea și s-au pierdut pe străduțe, tunând cu vocile lor puternice:

– Se apropie Barbarossa cu corăbiile lui! Intrați cu toții în cetate! Vin piratii! Ați auzit, oameni buni? Vin piratii!

– Vine Barbarossa! repetau înspăimântate femeile, ieșind în curți și alergând la vecine și pe străzi după copiii lor.

De îndată ce îi găseau, îi înșfăcau pe unii în brațe, pe alții, de mână, cu alții atârnați de fustele lor, grăbite să se adăpostească în cetate.

Bărbații lăsară toată treaba și se adunară la cafenele, să ia hotărâri și să pună în aplicare planurile pregătite pentru ceasurile grele.

La mănăstirea Maicii Domnului, veștile rele au fost aduse de Nicolas, fiul cel mic al părintelui Stamatis Kalligheros. Aici viețuia și sora lui, monahia Elésa, împreună cu alte cinci călugărițe. Toate erau fete tinere care veniseră să se nevoiască în lăcașul Maicii Domnului. În acel ceas, monahii se aflau în biserică, la slujba Vecerniei, și nu auziseră clopotele care răsunaseră neîncetat în capitală. Băiatul, istovit

de atâta alegare, a smucit cu putere poarta mănăstirii, pătrunzând înăuntru și, cu ultimele puteri, strigă:

– Pirații! Pirații! țipa băiatul fără încetare, alergând ca ieșit din minți prin curtea și pe coridoarele mănăstirii, în speranța că va întâlni vreo monahie.

La strigătele lui înfricoșate, maicile ieșiră grabnic din biserică, cuprinse de spaimă.

– Ce s-a întâmplat, Nicolas? îl întrebă stareța când l-a văzut.

– Pirații... rosti el sleit de puteri și alb la față.

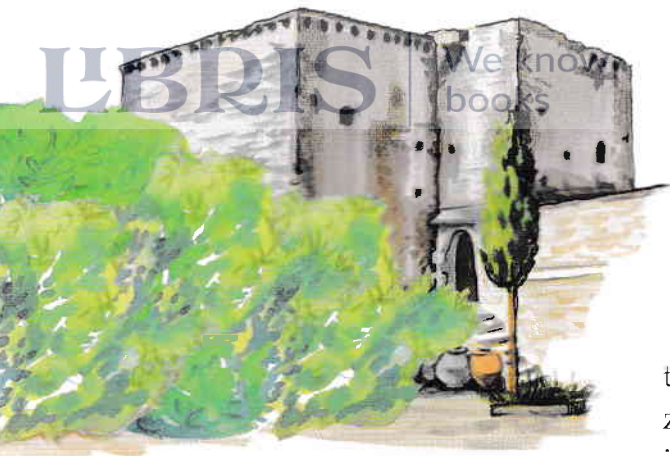
– Nicolas, fugi îndată în cetate! îl îndemnă în aceeași clipă maica stareță. Fugi și spune-le oamenilor să nu se îngrijoreze pentru noi! O avem pe Maica Domnului, și ea ne va purta de grijă!

– Maică stareță, tata mi-a spus să rămân aici, la mănăstire, să vă ajut cu orice va fi nevoie!

Stareța nu se împotrivi hotărârii preotului. Fără să mai stea pe gânduri, monahiile ferecară bine porțile mănăstirii cu două rânduri de zăvoare și încuietoare de fier. Apoi își luară în mâini șiragurile de metanii și se apucară să se roage, implorând-o pe Maica Domnului să se milostivească de frumoasa lor insulă.

Nicolas se urcă îndată în micul turn de deasupra porții mănăstirii, ca să poată vedea împrejurimile și să vegheze asupra locului. În zorii zilei, cum privea de acolo, de sus, copilul îi zări pe pirați apropiindu-se dinspre satul Livadi. Veneau în două cete, una mergea în frunte, iar cealaltă o urma la aproape o sută de metri mai în spate. Înaintau amenințători, cu săbiile scoase din teacă, sclipind în lumina dimineții. Nicolas zări mai întâi ascuțișurile săbiilor, care scăpărau în depărtare, apoi desluși siluetele piraților, asemenea unor umbre întunecate.

– Pirații! strigă atunci cu toată puterea.

Glasul său răsună în toată mănăstirea. La auzul strigătului, monahii au ieșit din biserică

fără să se tulbure și iute s-au uitat dacă zăvoarele mari erau la locurile lor, în spatele porților de lemn. După ce s-au încredințat că mănăstirea era în siguranță, maica stareță, Agatha, a urcat și ea în turn, alături de Nicolas. Celelalte monahii s-au întors în biserică, să se roage cu lacrimi Maicii Domnului, cerându-i să le ocrotească pe ele și sfântul lor așezământ.

Nu după mult timp, pirații au ajuns lângă zidurile mănăstirii, atât de aproape, încât li se puteau auzi limpede glasurile amenințătoare. Când maica stareță i-a văzut apropiindu-se, a ridicat mâna, s-a închinat și a însemnat cu semnul Sfintei Cruci cele patru laturi ale orizontului.

Nu apucase să lase mâna jos, că s-a și auzit un vuiet ciudat. La început zgomotul părea îndepărtat, însă, în câteva clipe, s-a întetit atât de mult, încât i-a înfricoșat pe cei doi străjeri.

Căutând nedumeriți la orizontul liniștit, au văzut cum se apropia dinspre răsărit un nor negru. Vuietul era atât de puternic și de înfricoșător, încât pirații au ridicat înmărmuriți privirile spre cer.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, un roi de albine s-a năpustit asupra lor, înțepându-le trupurile înnegrite, brațele puternice, picioarele și tălpile desculțe, degetele și palmele, obrații, nasurile și buzele, care au început să se umfle și să-i doară insuportabil.